

STUDENT'S LIFE

OBČASNÍK SPŠS A OA Kladno

ZIMNÍ ČÍSLO

I ty můžeš podnikat?!
Rozhovor s učitelem

Radek Huněk
Galileo

Současné třídy S4 a O4 si vás dovolují pozvat na svůj maturitní ples, který se koná 7. ledna 2017 od 20:00 hod. v kulturním domě na Sítiné.

Nejenom že ohromí slušivými róbami, ladným nástupem a výstižným proslovem, jejich všestrannost rozhodně potvrdí i půlnoční překvapení. Kéž by se z blbnutí maturovalo!

Tak tedy přijďte všichni, inspirujte se, zatančete si, čeká vás nezapomenutelný večer. Naši reportéři budou na místě!

Pokud nestačíte ples lednový, přijďte si zaskotačit na ten březnový. Třídy E4 a T4 si užijí 11. 3. 2017 svůj maturitní ples jistě naplno!

(avoxel)

Úvod

Milí čtenáři, jistě jste neopomenuli zaznamenat, že náš školní časopis stále čeká na kreativní a spolehlivé parťáky, kteří by se také chtěli zapojit do tvorby dalších čísel. Poslední dobou procházíme podstatnými změnami, které vás jistě mile překvapí.

Při tvorbě naší titulky se střídá stávající matador s externí designerkou. Ano, i Pavel Háša, náš bývalý stavař, už nestíhá, zavalen pracovními povinnostmi. Škoda, bude se nám po jeho nápaditosti stýskat! Novou spolupracovnicí tedy bude od tohoto čísla slečna Barbora Mercineryová.

Poznámka redakce: Omlouváme se za chybné uvedení autorky článku Dvůr trnů a růží z minulého čísla, byla jí Lucie Dorážková (E3).

Kontakty

Redaktoři: Lucie Dorážková, E3 - lucka.dorazkova@seznam.cz Eliška Nedvědová, E3 - eli.nedvedova@seznam.cz Nella Skuhrovcová, E4 - svet97@seznam.cz, Adéla Srbová, E2 - Aideilisa@seznam.cz, Michaela Procházková, E2 michala.prochazkova37@seznam.cz

Grafika: Jiří Dlouhý, E3 - ji.dlouhy@seznam.cz

Titulní strana: Barbora Mercineryová - b.mercinery2307@gmail.com

Korektura: PaedDr. Naděžda Lexová

Plovoucí města Venuše

Od té doby, co člověk poprvé uviděl Měsíc, byl jím fascinován. A jednou se určitě zeptal: „Co se tam na Měsíci vlastně děje? Žijí tam lidé jako tady, nebo je tam divoká poušť plná děsivých potvor, nebo tam vůbec nic není?“ Potom, když byly objeveny další planety, otázek jen přibýlo, a hodně spisovatelů, básníků a i vědců vymýšlelo všelijaké příběhy a teorie o životě na jiných světech. Prvním z nich byl Lúkianos ze Samostaty, řecký řečník a filosof 2. století, považovaný za zakladatele žánru sci-fi. V jeho satirickém díle, „Pravdivé příběhy“, povídá o výpravě na Měsíc, kde dva králové válčili kvůli kolonizaci Venuše.

Tehdy toho o Venuši Řekové moc nevěděli, a ani si nepředstavovali, že tam je doslova peklo – nejen že tamější povrchová teplota je víc než 450°C, ale její atmosféra je složená z oxidu uhličitého, a deště i mraky jsou z kyseliny sírové. Na první pohled, kolonie tam nezní tak dobře jako na Marsu nebo Evropě. Jsou o kus dál, ale obsahují velké množství vody, která je nezbytná pro život. A i když jejich atmosféry stále nejsou pro člověka vhodné, jsou mnohem příjemnější pro zařízení a skafandry než vroucí H₂SO₄.

Však se ukázalo, že nejen kolonizace Venuše je možná, ale že Venuše může být jednou z nejlepších planet pro pobyt člověka z celé naší soustavy. Začneme tím, že Venuše má téměř stejnou velikost jako Země, takže její gravitační pole je velmi podobné (0.9g, oproti Marsovým 0.4g). Znamená to méně obtíží a zdravotních problémů u dlouhodobých obyvatel. Pak se podíváme na atmosféru – ano, na povrchu se vyskytují obrovské teploty a atmosferický tlak je 93x větší než na Zemi, ale stačí se zvednout do výšky kolem 50km nad povrchem, a najednou potkáme mnohem, mnohem příjemnější okolí – tam se teplota pohybuje od 0 do 50°C, a tlak je stejný jako na Zemi. Z celé sluneční soustavy tenhle bod obsahuje podmínky nejvíce podobné zemským.

Při trochu jiném složení atmosféry by tam člověk mohl žít i bez různého zařízení a skafandru. Ale atmosféra z CO₂ nám vůbec nevádí. Naopak, pomáhá udržet naši teoretickou kolonii ve vzduchu. Jak už víte, helium se pořád vznáší vzhůru kvůli tomu, že je lehčí než obyčejný vzduch. Na Venuši by kyslík a dusík měly stejné vlastnosti. Jelikož mají mnohem menší hustotu než oxid uhličitý, tlačily by pořád vzhůru a kdybychom naplnili velký balón směsí kyslíku a dusíku, tak by se udržoval přesně na naší zlaté výšce – 50km.

To znamená, že v daleké budoucnosti, někde v troposféře Venuše, by mohla plout celá města plná lidí, vypadající jako ohromné zepelíny nebo balóny. Pohybovala by se kolem planety rychlostí okolo 340 kilometrů za hodinu, poháněné větry a bouřkami, a dostávala by vodu z kyseliny sírové pomocí chemických reakcí. Určitě by to bylo okouzlující, ale bohužel jsou dnes všichni vědci a inženýři zaměřeni spíše na kolonizaci Marsu, což je mnohem bezpečnější a jistější plán. Ale kdo ví, třeba si to ještě rozmyslí!

Autor: Nikita Golmgren S3

Zdroje: Wikipedia.org; <http://www.science20.com>

Anna Česká

Slyšeli jste někdy o anglické královně, která byla zároveň českou princeznou? Jestli ne, tak vám rozšířím obzory.

Anna Lucemburská, známější jako Anna Česká, byla dcerou Karla IV. a jeho čtvrté manželky Alžběty Pomořanské. Byla to nevlastní sestra Václava IV. a sestra Zikmunda Lucemburského. Narodila se 11. května roku 1366 v Praze.

Již v pěti letech byla zasnoubena s Albrechtem z Wittelsbachu, synem bavorského vévody. Však brzy na to ji za budoucího manžela byl vybrán z politických důvodů syn markraběte míšeňského a landkraběte durynského Fridrich. I z tohoto plánovaného sňatku sešlo.

Velký rozkol v katolické církvi nastal r. 1378, kdy novým papežem byl zvolen Urban VI., ale francouzští kardinálové tuto volbu neuznali a za papeže prohlásili Klementa VII. Evropa byla tímto „konfliktem“ rozdělena. Karel IV. i Václav IV. se klonili na stranu Urbana VI., stejně tak i anglický král. Proto se Karel IV. rozhodl, že by bylo dobré, kdyby se jeho dcera Anna provdala za anglického krále. Samozřejmě v tom bylo více, Karel IV. byl velmi zběhlý ve sňatkové politice. Karel IV. se naneštěstí sňatku své dcery nedožil. Zemřel 29. 11. 1378.

Václav IV. se snažil otcův záměr dotáhnout dokonce. Vyjednávání o sňatku nebylo tehdy zvlášť u královských sňatků jednoduché, protože šlo především o politické dohody. V říjnu 1381 se Anna a její početný doprovod vydal na cestu do Anglie. Cesta nebyla snadná, protože zuřila slavná to válka mezi Francií a Anglií, a Francouzi ji málem do Anglie nepustili.

Po příjezdu do Anglie se jí ujal králův strýc Jan z Gentu, vévoda z Lancasteru. Svého budoucího muže, anglického krále Richarda II., poprvé spatřila 18. ledna 1382 v Londýně. 20. ledna se uskutečnila svatba a Anna byla korunována anglickou královnou 22. ledna.

Anna nebyla ze začátku moc oblíbenou, byla brána jako chudá a nevýznamná. Jeden kronikář ji dokonce nazval „lidským odpadem“. Anna však brzy začala získávat oblibu Angličanů. Byla to vzdělaná žena, která ovládala češtinu, němčinu nebo i latinu. Angličané ji měli rádi pro její laskavost a dobrotivost. Zajímala se o prominutí trestů poddaných a veřejně se přimlouvala u krále.

Manželství Anny s Richardem II. bylo prý šťastné, ale bohužel bezdětné. I přesto byla Anna zvána jako „GoodQueen Anne“, to svědčí o velké oblibě, ač byla cizinkou. Anna zemřela 7. června 1394 v Londýně na mor ve věku 28 let.

Pro Richarda II. to byla nesmírně velká rána. Královský zámek Sheen, kde Anna zemřela, nechal zbourat. Při pohřbu dokonce napadl jednoho hraběte za to, že se dostavil pozdě. V roce 1396 se znovu oženil a v roce 1399 byl sesazen z trůnu a zemřel (možná byl zavražděn) následujícího roku ve vězení na hradě Pontefract.

O třináct let později byl pochován Jindřichem V. po boku jeho milované Anny ve Westminsterském opatství, jak si sám přál.

Anglická královna a česká princezna Anna Česká po sobě zanechala jistě velký odkaz a nesmazatelnou stopu vepsanou v historii.

Autor: Nella Skuhrovcová, E4

Zdroj: www.extrastory.cz

Legenda o Drizztovi – víc než fantasy

Kdybych měla doporučit jenom jednu knížku, či knižní sérii, rozhodně to bude tato. Jak to u většinou fantasy knih bývá, dočkáte se mnoha dílů na sebe navazujících. Jenže tahle se od té většiny podle mě dost liší. Aby vás neděsilo množství knih, tak je celá série rozdělena do několika trilogií. Ani tak nejde o to, jaký bude konec, přestože finále stojí vždy za to, ale jde o celý celek. Takže po prvním dílu si hlavně říkáte, co bude dál, a neničí vás neukončenost. Samozřejmě, že tu nechybí dobrodružství, epické souboje a nějaká romantika, ale to není to, co dělá knížky tak dobré. Je to spíš ta upřímnost ze srdce s jakou to R. A. Salvatore píše. Stvořil postavu temného elfa Drizzta Do'Urdena s dobrým srdcem, sny a

způsoby do společnosti, kde se vůbec nehodí. Má tak mnoho nepřátel a jeho život není jednoduchý.

Drizzt se narodil do společnosti temných elfů žijících pod povrchem, kde vládne věčná temnota. Něco jako přátelství a soucit tu nemá místo. Nepřátelství vůči jiným rasám i ostatním je běžné a zrada také. Nikdo nikomu plně nevěří a musí si hlídat věčně záda. Přežijí jen ti nejsilnější. Všem jde jen o jedno – o moc. Eliminace, tzv. vyvraždění rodu včetně dětí, není nic zvláštního, nikdo nemá důvod trestat jiný rod za tento čin, pokud nezůstanou přeživší. Dokonce jsou mnozí rádi, že je o rod méně. Muži jsou podřízeni ženám a vládnoucím matronám, které stojí v čele svých rodů. Všichni slouží pavoučí královně Llothe a bojují o její přízeň zahrnující různé oběti.

Drizztovi se však tato pokřivená zvrácená společnost nelíbila a nikdy s ní nesouhlasil, za což byl mnohokrát potrestán. Zároveň ale byl velmi inte-

ligentní a jeden z nejlepších bojovníků. Přirozený talent. Žádná náprava společnosti nebo poražení zla se však nekonalo. Hrdina pouze hledal své místo v životě, což mu přineslo mnoho útrap. Věřil v přátelství, ve společné úsilí a nesnášel zabíjení nevinných. Měl vlastní zásady a přesvědčení, které se od jeho národa lišilo. Jeho cesty tak nakonec mířily na povrch, kde našel spolence a spolu s nimi se vydává na různá dobrodružství. Tím to ale vůbec nekončí...

Každá kniha je plná různých filosofických myšlenek o tom, co je správné. Mnohokrát mě to donutilo k zapřemýšlení, zvláště když je to líčeno takovou nenásilnou formou. Marne se snažím zkrátka popsat toto dílo, velmi těžce, protože tohle, abyste pochopili, si prostě musíte přečíst.

Autor: Adéla Srbová, E2
zdroj obrázku: fantasya.cz

Galileo

Kdo se těšil na článek o slavném astronomovi a fyzikovi, toho zklam. Galileo je také jméno evropského navigačního systému. Ano, byl pojmenován po onom slavném astronomovi a fyzikovi. A my se podíváme, o co se jedná.

Všichni známe a používáme GPS (americký navigační systém), možná jste slyšeli o jeho ruském bráškově tzv. GLONASS. Oba tyto navigační systémy jsou primárně vojenskou záležitostí. Evropský Galileo má být autonomním evropským globálním družicovým polo-hovým systémem (GNSS), který by měl být nezávislý a primárně civilní.

Galileo zajišťují státy EU prostřednictvím Evropské kosmické agentury (ESA) a s pomocí dalších institucí.

Podle původních plánů z r. 1999 měl být projekt financován soukromými investory, ale byl to pro ně příliš velký finanční risk, proto od projektu odstoupili. Původně měl projekt být spuštěn v roce 2008. Evropská komise se rozhodla hradit projekt Galileo z rozpočtu EU.

V roce 2004 bylo založeno administrativní centrum Galileo Supervising Authority (GSA) v Bruselu a technologické centrum (GCC) v Oberpfaffenhofenu u Mnichova. V roce 2012 se sídlo GSA přesunulo do Prahy.

Posunutý rok plánovaného spuštění 2010 byl změněn na rok 2018. Plný počet družic (30) je odhadován na rok 2020.

17. listopadu r. 2016 byly raketou Ariane 5ES vyneseny čtyři družice. Dosavadní počet družic na oběžné dráze je 18.

GNSS Galileo má největší potenciál hlavně v dopravě, ale i má přispět ke zvýšení bezpečnosti, přesnosti a komfortu. Jednou z jejich služeb má být služba nouzového lokalizace s možností oboustranné komunikace.

Autor: Nella Skuhrovcová, E4
Zdroj: www.exospace.cz

Adam Ondra – český horolezec – pavoučí muž

Špičkový český lezec dokončil volný přelez stěny Dawn Wall, která je považována za jednu z nejtěžších vícedélkových cest světa. V téměř kilometr vysoké kolmé stěně strávil společně se spolulezcem Pavlem Blažkem, který ho zajišťoval a dělal mu nezbytnou podporu, 8 dní. Stěnu Ondra zdolal pouhé dva měsíce po tom, co ovládl letošní mistrovství světa v lezení na obtížnost.

Do asi nejtěžší velké stěny světa nastoupil Adam Ondra v pondělí 14. listopadu ve 2:46 ráno místního času. Po 8 dnech, v pondělí 21. listopadu v 15:30 místního času, byl na jejím konci, a ukončil tak teprve druhý volný přelez této cesty na světě. Rychlost, s jakou postupoval, byla i vzhledem k tomu, že je na velkých stěnách trochu nováčkem a v Yosemitech lezl vůbec poprvé, mezi lezeckou komunitou považována za senzační.

„Je to jak na Vánoce. Dolezli jsme nahoře k prvnímu stromu, začalo sněžit a teprve tehdy bylo jasné, že se mi splnil sen. Perfektní načasování,“ popsal Adam první pocity těsně po přelezu.

Co je Dawn Wall

Dawn Wall je považována za nejtěžší velkou stěnu na světě. Poprvé byla volně přelezena v lednu 2015, což bylo považováno za obrovský zlom v historii lezení. Tommymu Caldwellovi a Kevinu Jorgesonovi, kteří přelez po 19 dnech ve stěně dokončili, gratuloval i prezident Obama a byli oslavováni i v mainstreamových médiích.

Přelez proběhl jako tzv. „single push“, kterým se označuje přelez bez přerušení pouze s nutným nocováním ve stěně. Termín „volné lezení“ pak označuje způsob, kdy se různé jisticí pomůcky jako lano, vklíněnce, skoby používají jen jako jištění ve smyslu ochrany před pádem na zem, ale ne pro postup vzhůru.

„Nahoru se člověk dostává jen vlastní silou za pomoci chytů a nerovností, které samotná skála nabízí,“ vysvětlil Adam Ondra v dřívější zprávě. Tento styl je považovaný mezi lezci za čistší a hodnotnější, protože v lezení, tak jako v mnoha jiných sportech, nejde jen o to, že něčeho dosáhnete, ale je to především o tom, jak toho dosáhnete. Je to rozdíl oproti tzv. technickému lezení, kdy jsou jisticí pomůcky využívány i k postupu vzhůru.

Zdroj: http://xman.idnes.cz/adam-ondra-zdolal-stenu-dawn-wall-v-yosemitech-f45-/xman-adrenalin.aspx?c=A161122_073442_xman-adrenalin_ptp (avoxel)

I ty můžeš podnikat?!

Dne 22. 11. se studenti 3. ročníků zúčastnili semináře na téma „Můžeš podnikat“. Tento seminář uváděla Tereza Podhorská, která projekt organizuje. Přednášejícími podnikateli byli Petr Pilin - firma iPodnik a Vladimír Vácha - firma FEST TECH. Každý z těchto pánů nám pověděl svůj životní příběh. Pan Pilin po studiu pracoval v bankách, kterých vystřídal hned několik. Když ho vyhodili, chtěl podnikat s jídlem, ale s tím nesouhlasila jeho žena, a tak si našel novou práci v bance. Byl velice úspěšný, a proto ho pak překvapilo, když ho náhle vyhodili. Nějaký čas byl ne-

zaměstnaný a poté začal podnikat s trezory. Pověděl nám, že podnikání je risk,

ale že většinou vyjde. Celý jeho životní příběh byl podán vážně. Oproti tomu druhý pán, pan Vácha, to pojal vtipně. Z vysoké školy ho vyhodili a také měl zajímavý incident s jedním starým pánem, kterého zmlátil. Později zjistil, že je to jeho učitel. Mohu říci, že skoro u všeho, co řekl, jsem se zasmála. Z celkového semináře jsem si odnesla nové informace o tom, co to znamená podnikání a co vše obnáší. Zde jsou názo-

ry, které napsali do dotazníků další třetáci – „Zaujalo mě, že i když se jednalo o obyčejné lidi, dokázali si jít za svým snem. I když byli sebevíc daleko.“, „Seminář se mi líbil. Bavit mě příběh obou pánů. Bylo to poučením pro všechny. Když se chce, tak to jde.“ a "Super přednáška, zajímavé téma, přemýšlím o podnikání."

Lucie Dorážková, E3

Radek Huněk

Jsem módní fotograf zaměřující se z velké části na focení lidí. S prvním focením jsem začal v roce 2010, kdy jsem dostal svoji první základní zrcadlovku. V té době jsem fotil takřka vše, co mě zaujalo, od přírody po focení sportu. Postupem času jsem se zaměřil právě na focení lidí, které mě bavilo stále více. K tomu také přispěla návštěva přednášky Beaty Rajské na Sítně. S paní Beatou proběhlo i několik setkání.

Co ale považuji za nejlepší spolupráci, která trvá doposud, je focení na maturitních plesích. Fotím tam už třetím rokem a neskutečně mě to baví. Ta atmosféra a kolektivy lidí, to je super. Pracuji ve společnosti *Končíme školu*, což jistě většina lidí z Kladna a okolí zná. Fotím společně s Václavem Čermákem, který mi nabídl, abych s ním na akcích fotil. Naučil mě pokročilejší úpravu fotek a nastavení fotoaparátu při focení, abychom se sladili a měli ve finále podobné fotky. Pokud máme 3 třídy, nebo ještě natáčení, bereme ještě jednoho kolegu, protože 2 fotografové by to nemohli zvládnout a byla by to hrozná honička.

Před nedávnem jsem také obdržel nabídku na focení křtu CD Pavla Callty, kde byla jako kmotra Lucie Bílá. To byla také skvělá zkušenost. S Pavlem dále chystáme další spolupráci do budoucna.

Také fotím v BPM music baru na Kladně, zde mě asi před ¾ rokem oslovil majitel. Chvilí jsem také fotil v klubu Nebe a Sasazu v Praze.

Momentálně zvažuji a přijímám další projekty, které se rýsují na období jaro/léto a také další nabídky na focení maturitních plesů.

Pokud bych měl dát tipy na zrcadlovky pro začínající i pokročilejší fotografy, tak jako Canoňák doporučím Canon, ale i Nikon má velice kvalitní výstupy. Tedy pro úplně začínajícího bych volil teď již nový Canon 1300D se základním objektivem 18-55mm a také pevnou 50mm f1.8. Jako pokročilejšímu fotografovi bych doporučil Canon 80D a objektivem 17-40mm f4 L.

Kdo by měl případný zájem o spolupráci se mnou nebo o focení či cokoliv jiného ohledně tohoto tématu, stačí napsat na můj email: hunekfotograf@seznam.cz nebo na osobní profil na facebooku: Radek Huněk.

Tato fotka vznikla v listopadu roku 2014. S dobým kamarádem Lukášem Dvořákem jsme si vymysleli fotku, nad kterou jsme chvíli přemýšleli, zda ji nafotit. Nakonec jsme došli k závěru, že to zkusíme. Místo jsme vybírali za Sletišťem. Vzáli jsme s sebou hliníkovou fólii, mokrý ručník, starou mikinu, lak na vlasy a čistou balenou vodu. Lukášovu ruku jsme nejprve obvázáli fólií, na to jsme dali ručník a nakonec přišla mikina, která se nastříkala lakem. Fotili jsme v intervalech cca 3 fotky na jedno zapálení, poté jsme vždy oheň uhasili, dali znovu lak a zapálili, takto jsme to udělali 4x. Nakonec jsme z toho už na místě vybrali finální fotku. Tu jsem zveřejnil loni na výstavě „Krása okamžiku“.

Radek Huněk (bývalý student SPŠS a OA Kladno)

Rozhovor s Ing. Kamilou Urbánkovou

Dneska jsme si pro vás připravili rozhovor se současnou třídní učitelkou E2, Kamilou Urbánkovou. Paní učitelka Urbánková vyučuje na naší škole ekonomické předměty a psaní na elektronické klávesnici. Je i výbornou třídní učitelkou. Protože patří k novějším učitelům, rozhodli jsme se s ní udělat rozhovor.

„ Dobrý den, jak se dnes máte?“

„ Skvěle, už je pátek. O víkendu jedu na chatu.“

„ Co vás vedlo k tomu stát se učitelem, máte nějakou zkušenost, jak nechcete vyučovat?“

„ Od maminky, je také učitelka. Měla jsem velmi nepříjemnou učitelku na ruštinu, takže jsem si řekla, takhle opravdu ne.“

„ Proč jste si vybrala zrovna tuto školu?“

„ (usmívá se) Nabídlo se mi zde volné místo.“

„ Jsme vlastně vaše první třída zde na škole, měla jste předtím nějaké zkušenosti z dřívější doby?“

„ Mám zkušenosti z mé předešlé školy (1.KŠPA, kde první třída, co jsem měla, byla první 3 roky hrozná a poslední rok byla třída úžasná.“

„ Jaký máte pocit ze současné třídy?“

„ Lepší než loni na konci roku. Letos už je to fungující třída.“

„ Berete třídu (E2) jako několik jedinců, nebo jako jeden celistvý celek?“

„ Ze skupinek.“

„ Těšíte se na další vedení současné třídy?“

„ Ano, ale ať to pomalu plyne.“ Abych se vás rychle nezbavila, ale abych si vás užila.

„ Jste učitel, který ihned po ránu vstane a těší se do školy, nebo naopak?“

„ Jsem asi jako každý člověk, takže vstávat se mi ráno nechce, ale školou to není.“ (usmívá se)

„ Máte v životě ještě nějaké cíle, které byste si chtěla splnit, třeba žít v zahraničí...?“

„ (zarazí se) Nad tím jsem neuvažovala, ale zahraničí rozhodně ne. Nejsem člověk, který by opustil přátele a šel do ciziny.“

„ Jaký máte názor na učitelský sbor?“

„ Dobrý, jsou v pohodě. Když člověk potřebuje, tak se může na ně obrátit. Nejsou to lidi, co by na někoho donášeli, nebo dělali ještě něco pro svůj profit.“

„ Chtěla byste něco na škole změnit, něco, co vám zde vadí?“

„ Ne, (usmívá se), škola funguje, tak nevidím důvod, tu cokoli měnit.“

„ Jaký je váš oblíbený předmět, respektive co byste chtěla učit?“

„ Účetnictví, teď ráda učím účetnictví, ale na škole jsem chtěla učit francouzštinu a češtinu, takže jsem nakonec skončila u úplně něčeho jiného (usmívá se).“

„ Máte děti, a případně jak jsou staré?“

„ Mám dvě, holku a kluka. Holka je teď na střední a kluk pracuje“

„ Chtěla jste být jako malá učitelka, nebo co bylo vaše vysněné povolání?“

„ Jako malá jsem nechtěla být učitelka, ale doktorka, ale na střední se to změnilo.“

Děkuji za rozhovor

My (současná třída E2) jsme její první třídou na škole a doufáme, že na nás bude s radostí vzpomínat.

Lukáš Holub, Ondřej Holubovský E2

Opět sbíráme plastová víčka

Do 1. března 2017 můžete přinést z domova nepotřebná plastová víčka. Vám jsou možná k ničemu, ale my s nimi můžeme pomoci žít Kačence plnohodnotný život. Sbíráme nejen víčka z PET lahví, ale i víčka od kávy a tekutých pracích prášků, vše, co je recyklovatelné. (čistě) Na koho teď budeme myslet?...

Kačenka Podrazská

Kačenka se narodila v termínu jako zdravé dítě. Až postupem času se zjišťovalo opoždění ve vývoji, jak psychickém tak motorickém.

Od narození měla problémy s krmením, do jídla ji člověk musel nutit.

Matka: „Kačka dělá stále nějaké drobné pokroky, naučila se "chodit" na nočník, sice si neumí říct, ale podstatné je, že co potřebuje, udělá do nočníku. Začíná rozumět několika pokynům, umí si ukázat břicho, jak je veliká, zatleskat si. Nově dokáže "fouknout", to neexistovalo. Začíná nosit brýlíčky, to udělá také své, když hezky uvidí. Nicméně Kačenka sama neudělá naprosto nic a je 24 hodin denně odkázána na naši péči.“

Pomozte mi, abych byla zdravá!

Pomozte Kačence

Kontakt:

facebook: Sbírka víček pro Kačenku, Aukce pro Kačenku

web: katerina-podrazska.webnode.cz

Můžete také kontaktovat maminku Kačenky:

Radka Podrázská

V Podskalí 185

250 73 Přezletice

tel: 774 996 448

e-mail: ji.na@seznam.cz

Můžete přispět i na transparentní účet: 115-0512490277/0100

Víčka noste do kabinetu paní učitelce Lexové, v prvním patře, kabinet č. 122.

(Michaela Procházková, E2)

Nepál

Před časem uskutečnili dva členové pedagogického sboru svoji, určitě vysněnou, cestu do Nepálu.

1. Před pár dny jste se vrátili ze zajímavé cesty. Jakou zemi jste navštívili?

Byli jsme v Nepálu a šlo se přes 3 pasy, neboli průsmyky. Tato cesta byla nejméně frekventovaná, ale ne nejlehčí.

2. Co Vás vedlo k tak odvážnému rozhodnutí, kde jste trénovali extrémní podmínky?

Těžká otázka. Extrémní podmínky jsme nikde netrénovali. Máme rádi hory, a tak jsme do toho šli.

3. Jak těžký jste měli batoh na cestu a co vše obsahoval?

Já nevím. Nejtěžší měla Eliška. Její batoh měl 16,5 kilo + příruční zavazadlo, které mělo 5 kilo, byl v něm foťák 2,5 kilo. Ale neměli jsme v batohu vůbec věci na vaření, ani jídlo. Jen věci osobní potřeby, hygienu, spacák a hlavně teplé oblečení. Ale využili jsme i kratásky. Bylo tam i 23°C.

4. Viděli jste nějaká zajímavá zvířata?

Jaka. A kluci viděli z dálky kamzíky. A nějaké ptáky, kteří vypadali jako koroptve, či kropenaté slepice. Máme je i vyfocené, ale jsou tam malí. Jsou tam desítky až stovky potulných psů, kteří polehávají všude a krávy, které jsou hlavně ve městech. Tak jako v Praze, ty gumový, a polehávají tam, protože kráva je tam posvátné zvíře, takže tam si nikdo nedovolí cokoli jim udělat.

5. Jak probíhala cesta?

Poměrně hladce, bez jakýchkoliv velkých problémů. Až na to, že jsme v Dubaji neměli mapu a maloučko v noci bloudili, protože jsme se chtěli dostat do města. Byl to jediný problém, na který jsme narazili. Jinak jsme nebloudili, až při tom posledním pasu, když jsme scházeli dolů, mysleli jsme si, že jdeme někam, ale sešli jsme úplně jinam. Ale to byla taková drobnost, jen pár kilometrů vedle, asi 5. Ale další den jsme tam stejně chtěli jít. Do stejného místa, takže to bylo jedno.

6. Ochutnali jste nějaká místní tradiční jídla?

No samozřejmě. Dal bát, což je čočka, neboli polévka s čočkou a rýže. Rýže na jednom talíři a čočková polévka v misce. A místní si to nalijou na sebe a k tomu je ještě nějaká zelenina. A jsou tam taštičky momo plněné masem, zeleninou nebo bramborami, tuňákem podle toho, co mají. Taštičky momo tady nikdo nezná, mohou se namáčet do pálivé omáčky. A mohou být smažené, vařené. My jsme měli radši smažené.

7. Na jakém nejvyšším místě jste stanuli a co Vás tam napadlo?

Nejvýše jsme byli 5 600m. n. m. Nevím, jestli je ten 3. pas vyšší než vyhlídkový vrchol. Hodinky ukazovaly asi 5 601m, tak to zaokrouhlíme na 5 600m.

8. Ze svých cestovatelských zkušeností, co byste doporučili?

Akorát dobrou náladu a asi každý, kdo chodí po horách, bude vědět, co si vzít s sebou. Nic speciálního člověk nepotřeboval. Důležité jsou hlavně boty. Možná nějaká energetická tyčinka, protože ne vždy byla možnost si koupit jídlo. A myslet na vodu! Ne všude si ji člověk může koupit a je důležitá, protože pít se musí. Také je to prevence proti vysokohorské nemoci. Každý sportovec ví, že pít se musí. Bez vody to nejde. Čím vejš, tím by se mělo pít víc.

9. Jaké bylo počasí? V jakou roční dobu je nevhodnější navštívit tuto lokalitu?

Kdybychom jeli o tři dny později, tak bychom měli absolutně modrou oblohu po celou dobu. Protože první tři dny byly mráčky. A pak už jsme neviděli mráček, snad jenom nějaký malilinkatý. Jinak byla úplně absolutně modrá obloha.

Jezdí se v období duben-květen a říjen-listopad. Kdo chce jít na Mount Everest, tak jezdí na jaře, protože tam je tepleji. Rozhodně nejezdit v červenci, protože je tam monzum a strašně prší. Všude je rozbahněno a nedá se tam fungovat.

10. Jak žijí místní obyvatelé?

Hodně skromně a jednoduše. Tam to není o autech a o barácích, nebo prostě o hromadění majetku. Mě na těchto lidech fascinuje, že mají zimní bundu (pérovku), čepici a žabky. Myslím si, že doma o moc víc toho oblečení nebo vybavení nemají. A to je asi tak všechno. Nemají topení. Maximálně mají kamínka pro turisty. Tam se maximálně ohřejí. Většinou nemají doma vodu a tahají ji v barelech. Líbila se mi automatická pračka. Mají nějakou rovnou plochu, namočí si to a mají mýdlo a rejžák. A drhnou to tím rejžákem. Vaří normálně, mají kamínka na ohni. A všichni mají papyňáky, což mě překvapilo. Ne všichni u nás ho mají, já ho třeba nemám.

11. Přinesli jste si něco z této cesty?

Spoustu zážitků, to hlavně, to je to nejdůležitější. Jinak z těch hmotných věcí akorát tak kamínek. A já jsem si nechala šálu. A ty sis nechal nůž. Chlapi si koupili velký nůž, protože prostě to k tomu patří a je to nějaký jejich národní symbol. Oni mají dva zkřížené nože jako státní symboliku jednak a jednak to mají vojáci jako osobní zbraň. Tomu noži se říká Kukri, zahnutý nůž asi 40 cm veliký. A všude ho používají.

12. Jaký je časový posun v Nepálu?

To je hodně zajímavá otázka, tedy na to je zajímavá odpověď. Tři a tři čtvrtě hodiny. Všude je to o hodinu a tady je to takhle, je tam o tři a tři čtvrtě hodiny více než tady, a ani nevím proč.

13. Jak jste se stravovali?

Měli jsme zásobu drobných sušenek, pití, čaje, abychom si zpříjemnili vodu. Jinak jsme se stravovali v těch Lodžích. Tam jsme i spali. A protože jsme tam jedli, měli jsme ubytování skoro zadarmo. Nesmí se tam vařit. Takže bylo zbytečné táhnout vaříč. Takže ubytování a stravování v těch jejich ubytovnách, kterým se říká Lodže.

14. Co plánujete příště?

Nevím, ale něco bude. Taky nevím, asi jakýkoliv hory. Nejspíš to budou zase hory.

15. Zažili jste na své cestě něco, co vás nějak poznamenalo?

Těžká otázka. Asi to hodnotit s velkým časovým odstupem, tak pro mě to překvapení té chudoby a jednoduchosti, co se týká lidí, a ten obrovský prostor v těch horách. To vše je takový dojem, který se nedá popsat. To musí člověk vidět na vlastní kůži, aby byl schopen to v sobě zpracovat. Mě nejvíc napadne ten klid. Jiné tempo. Všechno je ... nechci říct zpomalené, ale je to takový ... pomalejší tempo. A když se něco neudělá dnes, udělá se to zítra, nebo vůbec.

16. Je veliký rozdíl v naší a jejich kultuře?

Je. Je veliký. Jednak je to úplně jiná země, pomalu na druhém konci světa, a také je to asijská země. Kultury jsou absolutně odlišné, náboženství je odlišný, prostě vše je odlišné. Tam asi najít něco společného ... těžko co porovnávat. Můžou se porovnat lidi, krajinu, zvyky a leccos. Určitě se najdou společné prvky, ale většina je odlišná.

17. Okouzli vás Nepál natolik, abyste se tam vydali znovu?

No já bych jel hned. Jinou lokalitu, nebo jiný hory, ale úplně to samé už ne.

18. Co vás na Nepálu zaujalo nejvíce?

Mně se líbil západ slunce, když jsme koukali na Everest. Když to člověk uviděl poprvé. Jak to padá, jak to svítí. Je to nezapomenutelný. Mě asi nejvíc ten neskutečný prostor. Nedá se to popsat a nikde v Evropě se to nedá vidět. Podle obrázků se to nedá poznat. Člověk to zažije, až když tam je.

Těmi šťastlivci byli paní učitelka Eliška Housarová a pan učitel Vladimír Müller.

Děkujeme moc za rozhovor!

(Lucie Dorážková, Eliška Nedvědová, E3)

Foto: Müller, Housarová

